

DEN TRANSFORMERADE MÄNNEN

ВІЛЯГОР

Biografi

Gregory Fleming föddes 1839 i Ramsgate i Södra England. Han var enda barnet till pastor Abraham C Fleming och Evelyn Fleming. Fadern var en mycket omtyckt församlingspräst, och båda makarna arbetade aktivt med välgörenhet i grevskapet. När Gregory var sju år gammal drabbades Evelyn av vad familjeläkaren kallade sinnessvagheter och hysteriska anfall. Hon blev till slut alltför förvirrad och farlig för sin omgivning och sattes på sanatorium i hopp om att hennes tillstånd skulle förbättras. Den förkrossade pastor Fleming såg hustruns sjukdom som en varning från Gud att han och Evelyn inte varit tillräckligt gudfruktiga. För att gottgöra Gud gav sig pastor Fleming ut på flera omfattande missionsresor, alltmellan Gregory fick tillbringa större delen av sin uppväxt hos sina morföräldrar i byn Elstree. Evelyns tillstånd försämrades stadigt, och efter drygt två år på sanatoriet avled hon blott 31 år gammal.

1857 tilldelades Gregory ett eftertraktat stipendium och återvände till London för att studera medicin vid Londons universitet. Han var en flitig student, men trots goda utsikter till en karriär inom allmän medicin var det vården av de sinnesslöa och mentalt sjuka som tilldrog sig hans största intresse.

1860 drogs han in i en konflikt med den aktade professor Hartcombe angående sin slutsats i en studie av brottslingars beteende att oförmåga till empati var betingat av uppväxt och omgivningsfaktorer, och inte av ras eller släktskap. Ung och idealistisk som han var kämpade han för det han trodde på och insåg för sent att han istället för att nå erkännande ödelagt sina chanser till en medicinsk examen och karriär. Desillusionerad lämnade han Londons universitet bakom sig.

Gregorys intresse för det kriminella psyket drev honom att söka sig till Scotland Yard. De hyste viss skepsis på grund av hans bakgrund, men han erbjöds till sist en tjänst som nattkonstapel på H-avdelningen, eller Whitechapeldivisionen som den också kallades, på polisstationen som låg på Leman Street. Gregory utmärkte sig som en mycket duglig polis, och hans akademiska kunskaper medförde att han 1865 förflyttades till CID, detektivkåren. Inom detektivkåren fick han rykte om sig att vara en både lyhörd och skicklig detektiv. På sin fritid fortsatte han sina undersökningar från universitetet och samlade intervjuer med dömda kriminella och våldsamma intagna på sanatorier.

1866 träffade Gregory fröken Elisabeth Mackintosh på en tillställning,

och de gifte sig året efter. Gregory steg snabbt i graderna och befordrades 1874 till inspektör trots att hans metoder och teorier inte helt föll de mer konservativa kollegerna i smaken. Gregorys och Elisabeths äktenskap förblev barnlöst och började med åren knaka allt mer i fogarna eftersom Gregory jobbade hårt och spenderade resten av sin lediga tid på besök i fångelser eller på sanatorier. Våren 1878 tröttnade Elisabeth och flyttade hem till sina föräldrar. Äktenskapet bröts dock inte upp.

Samma år, efter en segdragen dispyt med några kollegor angående den ökända Stepneybarnamörderskan, uppsöktes han av Scotland Yards polischef William Denning. Denne erbjöd Gregory fria händer vid en nyinrättad hemlig avdelning, avdelningen för extraordinära utredningar. Gregory behövde inte tänka två gånger innan han accepterade erbjudandet. Under sin tid vid Scotland Yard har Gregory deltagit i flera spektakulära utredningar, såsom fallet med den förarlösa droskan, fallet med vildmannen i Surrey och fallet med det försvunna tolvslaget, och han utmärkte sig särskilt i fallet med demonen och jungfrun.

Personligt utlåtande

Gregory, som vanligtvis föredrar att bli titulerad inspektör Fleming, ger ett något lojt, för att inte säga slött, intryck. Han kan som få andra uppvisa ett totalt nollställt ansikte, och till och med hans kläder ser lite slokande och uppgivna ut där de hänger på hans gångliga kropp. Skenet bedrar emellertid, och i själva verket går Gregorys hjärna ständigt på högvarv och hans ögon registrerar allt som händer.

Denna dubbelnatur går igen i hans beteende på många sätt. Under förhör kan han sitta och ägna all sin uppmärksamhet åt att stoppa sin pipa för att plösligt slå om och inleda rena rama korsförhöret med den misstänkte. Han är extremt resultatinriktad, och när han väl har fått upp vittringen ger han sig inte i första taget. Att finna sanningen är något av en mission för Gregory.

När Gregory tar sig an en brottsplats försöker han ofta sätta sig in i förövarens motiv och sinnestillstånd för att rekonstruera händelseförloppet. Han anser att motivet är nyckeln till att förstå alla brott. Under rekonstruktionerna tycker han om att bolla teorier med sina kolleger. Han ser sig som den självskrivne ledaren och polisen i sällskapet, men poängterar alltid de övriga gruppmedlemmarnas expertis som han flitigt utnyttjar för att lösa fallen.

Befattning

Gregory ingår i den utredningsgrupp om fyra personer som utgör avdelningen för extraordinära utredningar. Gruppen är direkt underställd polischefen William Denning. Gruppen har till uppgift att utreda extraordinära brott för att finna tecken på övernaturliga influenser. Då sådana inte står att finna övergår fallen till Scotland Yards reguljära avdelningar, men då övernaturliga inslag kan styrkas är det gruppens ansvar att på ett diskret vis vidta åtgärder mot eventuella hot mot allmänheten. Gregorys specifika uppgift är att vara operativt ansvarig för gruppen vid utredningar i fält och att med sin kriminologiska expertis föra utredningarna framåt. De övriga tre gruppmedlemmarna är:

- Doktor Bertrand Cribbins, patolog och medicinsk expert: Gregory uppskattar och känner en viss gemenskap med doktor Cribbins, mycket tack vare bådas medicinska bakgrund. Gregory fascineras av doktors dinosaurieteorier, teorier som likt hans egna teorier om det brottsliga psyket anses som kontroversiella. Gregory kan dock bli lite beklämd av att doktorn allt som oftast berättar gamla studentanekdoter.
- Fröken Ethel Slocombe, naturvetare och ingenjör: Gregory hyser stor respekt för fröken Slocombe och har fullt förtroende för hennes kompetens. Det är även henne som det brukar vara enklast att bolla brottsteorier med. Det händer dock att hon är lite väl inriktad mot den tekniska bevisningen och inte tar hänsyn till individen, något han då vänligt men bestämt påtalar.
- Herr Rupert Stockbridge, ockult expert och paranormalt begåvad: Herr Stockbridge är en ung språkforskare och historiker med ett ousinligt intresse för myter och legender. Gregory har kommit att lita till Ruperts syner men känner sig ofta osäker på hur informationen ska tolkas och ställer därför frågor i hopp om att han ska förtydliga sig.

Inspektör Gregory Fleming

Kriminolog och operativt ansvarig detektiv

Scotland Yard, avdelningen för
extraordinära utredningar

HEMLIGT

Biografi

Ethel föddes 1851 i Manchester som enda barnet till Reginald och Flora Slocombe. Reginald var en känd illusionist som uppträdde på Europas främsta varietéteatrar, och Flora var hans assistent. Föräldrarnas karriär fick ett abrupt slut 1856 då ett trick med pyrotekniska effekter slog slint och båda brändes till döds. Reginalds äldre bror Horatio förbarmade sig över den föräldralösa flickan och lät henne komma och bo på hans lantegendom utanför London.

Horatio var något av en uppfinnare, och han använde hela huset som experimentverkstad. Ethel växte upp bland bubblande kemikalier, tickande urverk och pysande ångmaskiner, och eftersom Horatio älskade att dela med sig av sin kunskap lärde hon sig med tiden åtskilligt om naturvetenskapens lagar och hur de kunde bemästras.

1870 blev Ethel inskriven vid Londons universitet för att utbilda sig till skolförken. Hon hade föredragit att studera naturvetenskap, men universitetet accepterade endast manliga studenter inom detta område. Ingenting kunde emellertid stoppa hennes kunskapsörst. Närhelst hon kunde klädde hon sig i manskläder, gömde håret under en keps och smög sig in på naturvetenskapliga föreläsningar och laborationer. Mången lärare uttalade sig efteråt positivt om den engagerade unge mannen, och ingen förstod var han var när det var dags för examen. Ethel struntade i att hon inte kunde få något examensbevis inom naturvetenskap. Hon hade sin kunskap och behövde inget dokument för att bevisa den.

1874 återvände hon till farbroderns lantegendom och bistod honom i hans forskning. Horatio trodde sig vara en fantastisk upptäckt på spåren, nämligen en vätske driven motor. Tyvärr hade Horatio svårt för att hålla tyst om sina upptäckter, och snart fick han påstötningar från olika ångmaskinsfabrikörer som var villiga att betala honom stora summor för att avbryta sin forskning. Horatio vågrade naturligtvis.

Våren 1876 skickade Horatio iväg Ethel till centrala London för att införskaffa mer koppartråd. När hon återvände stod huset i lågor. Uppe på övervåningen skymtade hon för en sekund Horatio innan elden nådde hans lager av kemikalier och hela huset exploderade. Ethel var övertygad om att ångmaskinsfabrikörerna låg bakom, men såsom medellös kvinna fanns det inget hon kunde göra.

Hösten 1876 reste Ethel till Amerika för att börja om på nytt. Här fick hon höra talas om en framstående forskare vid namn Thomas Alva Edison

som precis hade byggt ett forskningslaboratorium i Menlo Park, New Jersey. Ethel begav sig genast dit och sökte anställning. Edison tvivlade på att en kvinna skulle kunna tillföra något men anställde henne som arkivarie.

Ethel skötte arkivariejobbet på dagarna och ägnade kvällar och nätter åt forskning när ingen annan var närvarande. En kväll blev hon påkommen av Noel Holland, en av Edisons anställda forskare. Han blev emellertid intresserad av hennes framsteg med att utveckla en glödlampa med längre brinntid, och de började arbeta tillsammans på detta projekt. Arbetsrelationen utvecklades med tiden till en kärleksrelation, och 1878 förlovade de sig.

1879 presenterade de sina resultat för Edison som blev mycket imponerad. Han anordnade en demonstration för pressen i slutet av året och tog åt sig all äran för konstruktionen. Ethel blev mycket upprörd och manade de andra forskarna till allmänt upprop, men dessa vågade inte sätta sig upp mot Edison. Till och med Noel svek henne. Ursinnig slog hon upp förlovningsen, sade upp sin anställning och återvände till England.

Hon hade knappt hunnit gå i land innan hon kontaktades av Scotland Yards polischef William Denning och erbjöds anställning vid en nyinrättad hemlig avdelning, avdelningen för extraordinära utredningar. Med löfte om att få inrätta ett helt eget laboratorium accepterade hon. Sedan dess har hon deltagit i ett flertal spektakulära utredningar, såsom fallet med den förärlösa droskan, fallet med vildmannen i Surrey och fallet med det försvunna tolvslaget, och hon utmärkte sig särskilt i fallet med kulblixtmorden.

Personligt uttåtande

Till det yttre ger Ethel intryck av att vara en bräcklig kvinna. Hon är smal som en speta, hennes hy är nästan onaturligt blek och under hennes håliga ögon finns mörka ringar. Bräckligheten motsågs emellertid av den intensiva blicken. Hon lägger ingen större vikt vid sitt yttre utan föredrar enkla, oömma klänningar som hon kan spilla kemikalier på utan att det gör något. Håret brukar hon sätta upp i en hårknut så att det inte är i vägen.

Det vilar något besatt över hela Ethels person. Hon är en arbetsnarkoman som trivs bäst när hon får ägna sig åt sitt arbete eller insupa ny kunskap som är till gagn i hennes värv. Hon är dessutom extremt envis och ger sig inte förrän hon har lyckats lösa de problem hon ställs inför. Turligt nog har hon en enastående förmåga att angripa problem från olika håll och komma på kreativa lösningar.

Ethel Slocombe

Naturvetare och ingenjör

Scotland Yard, avdelningen för
extraordinära utredningar

HEMLIGT

Ethel tycker om att briljera med sina kunskaper och har en förkärlek för det dramatiska. När hon har kommit på något av betydelse berättar hon det inte bara rakt upp och ner utan bygger först upp lite spänning inför det stora avslöjandet. Hon blir inte arg när folk inte hänger med i hennes resonemang men kan inte låta bli att retas med dem.

Befattning

Ethel ingår i den utredningsgrupp om fyra personer som utgör avdelningen för extraordinära utredningar. Gruppen är direkt underställd polischefen William Denning. Gruppen har till uppgift att utreda extraordinära brott för att finna tecken på övernaturliga influenser. Då sådana inte står att finna övergår fallen till Scotland Yards reguljära avdelningar, men då övernaturliga inslag kan styrkas är det gruppens ansvar att på ett diskret vis vidta åtgärder mot eventuella hot mot allmänheten. Ethels specifika uppgift är att med hjälp av naturvetenskapliga metoder undersöka brottsplatser för att finna spår som kan leda till gärningsmannen. De övriga tre gruppmedlemmarna är:

- Inspektör Gregory Fleming, kriminolog och operativt ansvarig detektiv: Ethel respekterar inspektör Flemings mångåriga erfarenhet av detektivarbete och hans insikt i människors beteende. Samtidigt retar hon sig på att han ofta drar rätt slutsatser innan hon ens har hunnit analysera alla fynd på brottsplatsen, något som brukar väcka hennes tävlingsinstinkt.
- Doktor Bertrand Cribbins, patolog och medicinsk expert: Ethel och doktor Cribbins kan tyckas väldigt olika, men det är uppenbart att Ethel hyser stor tilltro till denne äldre, fryntlige herre och hans yrkeskompetens. Hon kan dock inte låta bli att då och då påpeka att han ibland verkar mer intresserad av var han ska inta dagens lunch än av sitt arbete.
- Herr Rupert Stockbridge, ockult expert och paranormalt begåvad: Ethels och herr Stockbridges undersökningsmetoder är minst sagt olika. Där Ethel använder naturvetenskap och metodik går herr Stockbridge mer på känsla. Det är uppenbart att Ethel har svårt att ta hans arbetsmetoder på allvar, men samtidigt kan hon inte förneka att de förbluffande ofta bär frukt.

Biografi

Bertrand föddes 1829 i Brighton som tredje barnet till Morgan och Harriet Cribbins. Föräldrarna drev ett litet pensionat i staden, och det förväntades att Bertrands äldre bror, Nathan, skulle ta över rulljungen. Bertrand var därmed befriad från åtaganden och fri att själv välja yrkeskarriär. För Bertrand rådde det aldrig någon tvekan – han skulle bli läkare.

1847 blev Bertrand inskriven vid Oxfords universitet. Han var ingen lysande student och ägnade en anseelig del av tiden åt studentfester och umgänge med det motsatta könet. Han försummade emellertid inte sina studier mer än att han lyckades få godkänt på alla kurser, och 1853 fick han ut sin läkarexamen. Han stod nu i valet och kvalet mellan att öppna egen praktik eller att börja arbeta på något av de stora sjukhusen. Bertrand valde en tredje väg – han blev fältläkare inom brittiska armén.

Bertrand stationerades i Indien där han fick åtskilligt att göra i samband med de ständiga skärmytslingar som ägde rum. Han var dock inte beredd på de scener som skulle möta honom under det stora myteriet 1857-58. Delar av den indiska armén vände sig mot sina överherrar när det blev känt att de hade fått patroner insmorda med svinfett och oxtalg. Brutala strider följde, och även civilister massakrerades av myteristerna. Större delen av denna tid var Bertrand insmord med blod från morgon till kväll, och när väl myteriet hade slagits ner bad han om tjänstledighet.

Tjänstledigheten ägnade han åt resor i Sydostasien, däribland Kina. Då han stannade till i en liten kinesisk by fick han höra talas om traktens legendariska drakben. Han förstod att det måste röra sig om dinosaurieben och bad att få se den plats som benen kom ifrån. Det visade sig vara en av de rikaste fyndplatser han någonsin hört talas om. Han ägnade nästan ett år åt att gräva ut platsen och kategorisera fynden.

När Bertrand så småningom återinträdde i tjänst blev hans största hobby att försöka rekonstruera de varelser vars fossiliserade skelett han hade funnit. Han hade snart formulerat en teori: om hans rekonstruktioner var riktiga uppvisade skeletten ett flertal likheter med nutida fåglars skelett, och alltså borde dinosaurierna vara fåglarnas förfäder. Han började arbeta på en bok i vilken han skulle presentera sin teori.

1860 gifte sig Bertrand med Myrtle Kingsford, dotter till en redare, och när Myrtle blev gravid 1862 beslutade de sig för att flytta tillbaka till England. Bertrand öppnade en praktik i Brighton och fortsatte arbeta på sin bok. 1865 publicerade han så äntligen ”Hur dinosaurierna fick vingar”, men

mottagandet blev inte det han hade hoppats på. Han anklagades för att ha byggt ihop sina skelett bara för att kunna understödja sina teorier och blev till allmänt åtlöje inom akademiska kretsar. Den enda uppmuntran var ett telegram från Charles Darwin som uppmanade honom att stå på sig.

Under åren som följde ledde han flera utgrävningar i både Kina och Östafrika, och även om en del vetenskapsmän började lyssna på hans teorier sågs han alltjämt med stor skepsis. Med tiden ägnade han alltmer tid åt sin familj och sina fyra barn. Han tröttnade så småningom på sin praktik och kände att han behövde större utmaningar. 1879 kontaktades han av Scotland Yards polischef William Denning och erbjöds anställning vid en nyinrättad hemlig avdelning, avdelningen för extraordinära utredningar. Bertrand behövde inte fundera två gånger innan han tackade ja. Sedan dess har han deltagit i ett flertal spektakulära utredningar, såsom fallet med den förlösa droskan, fallet med vildmannen i Surrey och fallet med det försvunna tolvslaget, och han utmärkte sig särskilt i fallet med den blodsugande nattgästen.

Personligt utlåtande

Bertrand är en man som inger respekt genom sin blotta närvaro. Han har en imponant kroppshydda som understryks av hans enorma polisonger. Hans yttre är alltid välvärdat, och när man står nära honom kan man känna en lätt doft av exklusivt rakvatten.

Vid en första anblick kan Bertrand verka sträng, men faktum är att han är en jovialisk och levnadsglad herre. Han älskar mat och dryck och kan utan tvekan klassificeras som gourmand. Även rökverk är han svag för, och allt som oftast kan han ses bolma på en fet cigarr.

Bertrand kan ibland vara något bullrig, och hans humor är aningens morbid. Han drar sig inte för att berätta vad han själv uppfattar som roande berättelser om groteska dödsfall och motbjudande obduktioner. Självt tycks han inte det minsta illa berörd av att skära i lik och rota i deras inälvor, och överlag tvekar han inte inför att utföra vad andra skulle uppfatta som smutsigt och motbjudande arbete. Han tar dock alltid av sig kavajen först.

Befattning

Bertrand ingår i den utredningsgrupp om fyra personer som utgör avdelningen för extraordinära utredningar. Gruppen är direkt underställd polischefen William Denning. Gruppen har till uppgift att utreda

extraordinära brott för att finna tecken på övernaturliga influenser. Då sådana inte står att finna övergår fallen till Scotland Yards reguljära avdelningar, men då övernaturliga inslag kan styrkas är det gruppens ansvar att på ett diskret vis vidta åtgärder mot eventuella hot mot allmänheten. Bertrands specifika uppgift är att undersöka och obducera brottsoffer för att klargöra skade- eller dödsorsaken. De övriga tre gruppmedlemmarna är:

- Inspektör Gregory Fleming, kriminolog och operativt ansvarig detektiv: Inspektör Fleming är inte bara en erfaren detektiv, han har dessutom studerat medicin. Bertrand återberättar därför allt som oftast glada studentminnen för honom. Bertrand fascineras av inspektörens teorier om det brottsliga psyket, teorier som likt Bertrands dinosaurieteorier anses som kontroversiella.
- Fröken Ethel Slocombe, naturvetare och ingenjör: Bertrand hyser den största respekt för denna intelligenta kvinna som utklassar de flesta män inom sitt område. Han påtalar dock med jämna mellanrum att hon tar sitt jobb på lite för stort allvar och verkar ha glömt av att man måste njuta av livet emellanåt.
- Herr Rupert Stockbridge, ockult expert och paranormalt begåvad: Herr Stockbridge är en ung man som är ett veritabelt uppslagsverk när det gäller myter och legender. Han verkar dock trivas bättre omgiven av gamla dammiga luntor än ute i fält där han ibland ger ett något förvirrat uttryck. Bertrand hjälper honom därför allt som oftast till rätta.

Doktor Bertrand Cribbins
Patolog och medicinsk expert
Scotland Yard, avdelningen för
extraordinära utredningar

HEMLIGT

Biografi

Rupert föddes 1848 utanför Edinburgh som fjärde sonen till diamanthandlaren och affärsmannen HW Stockbridge. Hans uppväxt präglades av ensamhet då bröderna var flera år äldre och studerade på internatskola. Medan bröderna var böjda åt faderns intresse för affärer var Rupert deras raka motsats. Han tog istället sin tillflykt till böcker och utvecklade under sin tid på internatskolan i St. Andrews ett brinnande intresse för historia, språk och mytologi.

I oktober 1861 under ett besök på farbroderns gods fick Rupert en fruktansvärd syn av ett mord när han och några kusiner lekte i den mindre använda delen av huset. Under golvplankorna hittade de det mumifierade liket av en ung flicka precis där Rupert sade att det skulle vara. Det visade sig vara tjänsteflickan Sarah Lermite som hade haft ett förhållande med farbrodern tolv år tidigare. Uppståndelsen kring fyndet ansågs dock oönskad då farbrodern var medlem i parlamentet med vittring på en regeringspost. En skandal och påföljande utredning skulle utplåna hans och släktens chanser till karriärer inom regeringsmakten. Farbrodern manipulerade då så att fadern fick en tjänst i diamanthandelssentralen i Hyderabad i Indien.

Familjen lämnade de brittiska öarna och inledde ett kringflackande liv i Asien och Mellanöstern. Fadern drabbades av depressioner och såg till spriten för tröst. Det gav Rupert samvetskal över att ha förstört familjens liv. Han isolerade sig, och studier i fornhistoria och språk blev hans enda ljuspunkt i tillvaron. En natt hörde han konstiga ljud från gatan utanför. När han tittade ut såg han hur några bybor jagade bort en förvriden gestalt som rotade bland kadaver på en avskräddeshög. En tjänare berättade senare att det var en vetala, ett lik besatt av en ond anda. Detta fascinerade Rupert som fick upp ögonen för det övernaturliga och började forska bland lokala myter och legender. Genom detta kom han också i kontakt med den nya ockultism som västerlänningar såsom madam Blavatsky skapade med inspiration från Asien och Mellanöstern.

Rupert återvände 1867 till England för studier i fornhistoria och klassiska språk i Oxford. Där fick han snart anseende som en kvick och intelligent student med omfattande kunskaper om legender och myter. 1871 avlade han en magisterexamen i klassiska språk. Efter examen stannade han i Oxford och började doktorera i språkstammarna från Mellanöstern. Dock tvingades han efter ett år tillbaks till Indien där fadern insjuknat och senare avled. Faderns testamente gav alla söner generösa arv, och till följd av det

avbröt Rupert sina studier och inledde en fem år lång rundresa i Asien, östra Europa och Mellanöstern. Under resorna började han på allvar nedteckna myter och legender om det övernaturliga. Detta gjorde Rupert till ett veritabelt uppslagsverk på området. 1877 återvände Rupert till England och bosatte sig i London. På en tillställning träffade Rupert den unga fröken Lewis och ömsesidigt tycke uppstod. Hennes far ansåg dock, med tanke på hans rykte, att Rupert inte var en passande gemål för dottern. Sorgsen drog Rupert sig tillbaka till sina studier men konsulterades stundtals angående myter och övernaturliga fenomen. Han hjälpte bland annat en bekant att bli kvitt poltergeistartade fenomen i dennes hus efter en olycksalig seans.

1880 kontaktades Rupert av Scotland Yards polischef William Denning och erbjöds anställning vid en nyinrättad hemlig avdelning, avdelningen för extraordinära utredningar. Rupert, som tidigare bara hade mötts av skepsis och hån från polisen, blev chockad och undrade om det verkligen var sant men accepterade erbjudandet. Under sin tid vid Scotland Yard har Rupert deltagit i flera spektakulära utredningar, såsom fallet med den förarlösa droskan, fallet med vildmannen i Surrey och fallet med det försvunna tolvslaget, och han utmärkte sig särskilt i fallet med spökljusen på Themsen.

Personligt utlåtande

Rupert är en tunn och spenslig ung man som inte alltid är så välvårdad och properkt klädd som hans position trots allt kräver. Det händer även att han under intensiva utredningar glömmer att vårda sitt yttre och byta kostymer. Rupert har en lätt rufsig mellanblond kalufs med begynnande flint och ett par små stålbågade glasögon som klamrar sig fast på hans näsa.

Rupert har ibland svårt att finna sig till rätta i sociala sammanhang, vilket ofta leder till att han blir osammanhängande och akademiskt inkräkt i det han försöker säga om han blir nervös eller om det finns många personer som betraktar honom.

Rupert kan vara ganska enkelspårig och verkar ibland bara leva för sina studier av myter, legender och det övernaturliga. Kanske är det därför han ibland har lite svårt att relatera till andra människor och förstå när personer i hans omgivning skämtar. Rupert fascineras och blir lätt överentusiastisk då ett fall innehåller ledtråd som i hans mening pekar mot övernaturlig inblandning. Det finns då även risk att han håller långa utläggningar som inte alltid är av så stort intresse för gemene man.

Det som mer än något annat gör Rupert speciell är hans förmåga att få

syner av händelser kring föremål eller platser han undersöker. Ju starkare händelser, desto längre eller klarare blir synerna. De starkaste och klaraste synerna får han om en individ har blivit skadad eller dödad på platsen. Det finns en viss begränsning på åldern på de händelser som utlöser synerna, och händelser äldre än hundra år ger oftast inte några syner alls.

Befattning

Rupert ingår i den utredningsgrupp om fyra personer som utgör avdelningen för extraordinära utredningar. Gruppen är direkt underställd polischefen William Denning. Gruppen har till uppgift att utreda extraordinära brott för att finna tecken på övernaturliga influenser. Då sådana inte står att finna övergår fallen till Scotland Yards reguljära avdelningar, men då övernaturliga inslag kan styrkas är det gruppens ansvar att på ett diskret vis vidta åtgärder mot eventuella hot mot allmänheten. Officiellt är Rupert gruppens expert på språk. Inofficiellt är han dess expert på det övernaturliga och ockulta. De övriga tre gruppmedlemmarna är:

- Inspektör Gregory Fleming, kriminolog och operativt ansvarig detektiv: Rupert ser upp till inspektör Fleming som är en erfaren detektiv, och till skillnad från andra poliser är han relativt fördomsfri. Han kan ibland verka disträ och ofokuserad för att i nästa sekund blixtra till och ställa väl insatta frågor. Han kan dock vara lite irriterande emellanåt när han ber Rupert förtydliga sina syner.
- Doktor Bertrand Cribbins, patolog och medicinsk expert: Rupert trivs med den fryntlige och humorfriske doktor Cribbins, som ofta ger Rupert stöd eller uppmuntrande ord. Ibland kan han emellertid vara lite överbeskyddande, vilket Rupert upplever som jobbigt, men han har lite svårt att säga ifrån.
- Fröken Ethel Slocombe, naturvetare och ingenjör: Fröken Slocombe är en väldigt trevlig och fascinerande kvinna, om än mycket otypisk och lite okvinnlig. Kanske är det just därför som Rupert är lite svag för henne, vilket är jobbigt för honom eftersom hon är den som är mest skeptisk till hans förmåga. Rupert har därför en tendens att tassa omkring henne.

Rupert Stockbridge

Ockult expert och paranormalt begåvad

Scotland Yard, avdelningen för
extraordinära utredningar

HEMLIGT

Nationality & Race:

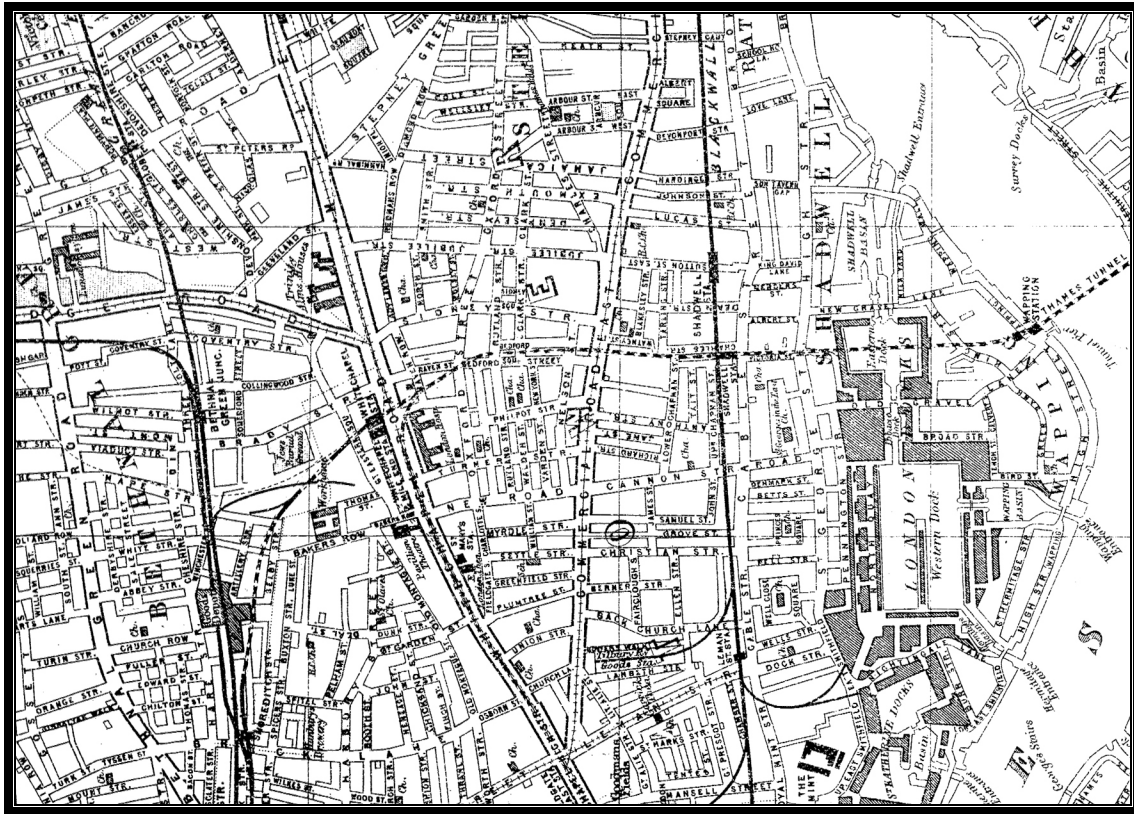
Permission granted to photocopy for personal use

Nationality & Race:

Permission granted to photocopy for personal use

Stentavla från Tikal i norra Guatemala,
en av mayafolkets största städer.

Föremål AM764932

Arkivmaterialet hemlånat för studier.

Intendent Hobbs

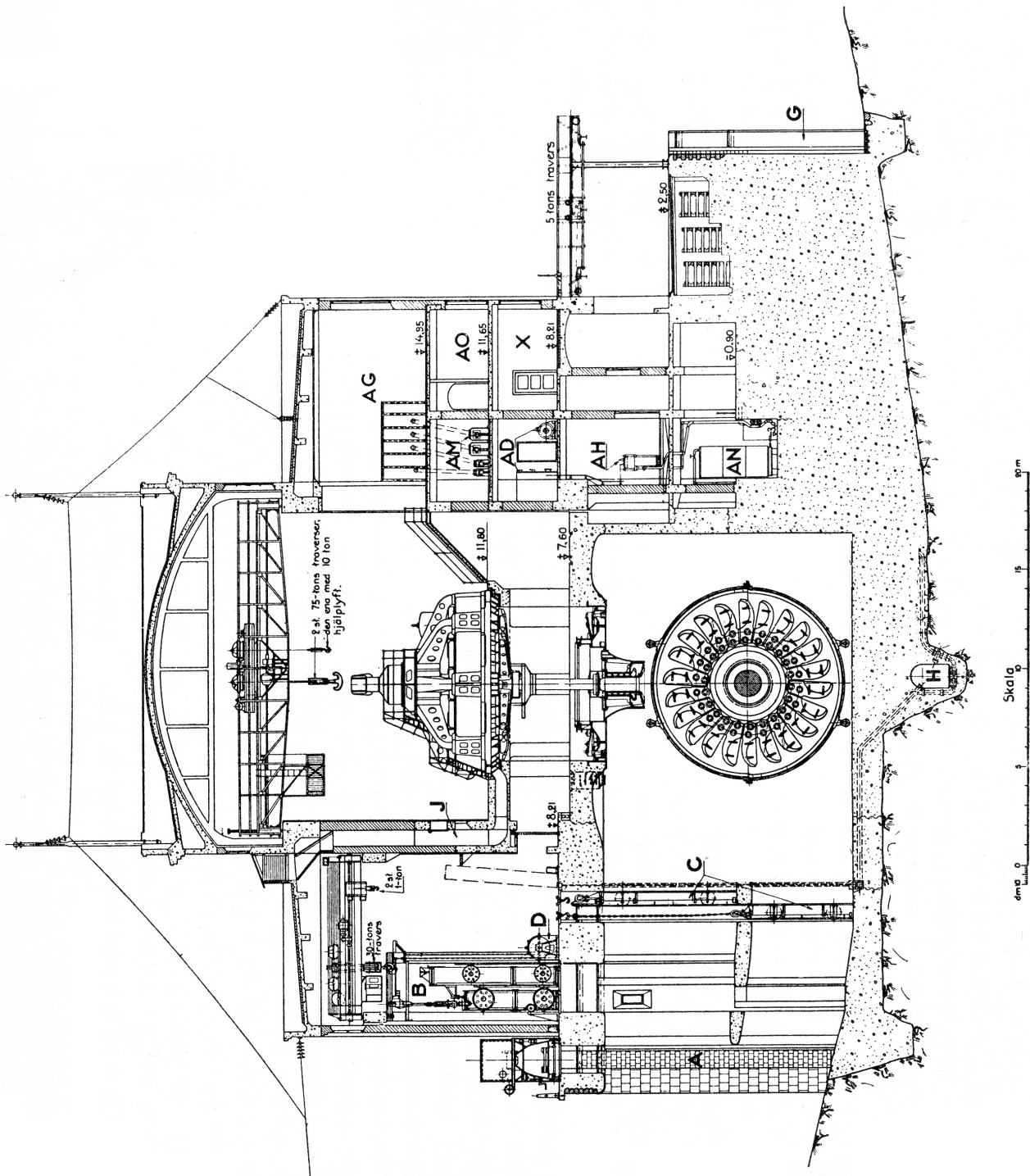
Lord Calvert
Walter Barnard Kendall
Joshua Greystone
James Thompson Forsythe Esq.
Richard Musgrave Dermott
Eustace Finchley-Carter
John Adam Langley
Bernhard Harrington
William Alexander McDuff
Ralph Lyall Noble
Sir Lucian Clark
Robert Francis Hardman
Sir Arthur Miller
Peter Paul Nesbitt
Gerard Noel Herst
John Rueben Brandreth
Reginald Adams
Argyle Wakefield

Nobla herrar och dam!

Visa Eder yttersta vänlighet och möt mig om två timmar på
Waterloo Station, Perrong 10. Jag besitter upplysningar som
är av yttersta relevans för den pågående utredningen, och är
beredd att delge Er densamma.

Eder Trogne.

London, 17 september

Bäste lord Calvert

Allt det Ni förtalde i Edert brev stämmer. De fynd vi för en tid sedan mottog från Centralamerika inbegrep mycket riktigt en stentavla vars utformning överensstämmer med de uppgifter Ni delgav mig. Jag har begett mig till Whitechapel och gjort synnerligen intressanta observationer. Jag kan inte påstå att jag förstår vad detta implicerar, men jag har blivit varse samband som skrämmer mig. Jag önskar därför träffa Er för att dryfta de upptäckter jag har gjort. Jag har beslutat mig för att förbli i Whitechapel en tid för att kunna undersöka vissa fenomen ytterligare och skulle därför uppskatta om Ni kunde uppsöka mig här. Tag kontakt med den kinesiska kvinnan Zhu Meifeng som säljer te på fisk- och grossistmarknaden i Whitechapel. Hon kan föra Er till min vistelseort.

*Med ödmjukaste aktning,
Intendent Adrian Hobbs*

DOKTOR OBSCURO'S MUSEUM FÖR DET UDDA OCH BISARRA

Se den fantastiska utställningen!

Den tvåhövdade mumien
Napoleon Bonapartes stövlar
Sjöjungfrun från Nebriderna
Den fruktansvärda snömannens fot

Förbluffas av otroliga uppträdanden!

Jätten från Somerset
Leopardkvinnan
Gummimannen
Den skäggiga damen

finn vägen genom
Den magiska spegellabyrinten

Lucas Street 34, London

Kära fru Rhodes

Mannen som överlämnar detta brev har skickats av mig för att hämta en uppsättning pinaler som jag är i behov av. Låt Eder inte skrämmas av hans uppsyn – han är fullständigt pålitlig. Hjälp honom lasta följande pinaler som alla torde befinna sig inne på mitt arbetsrum: mitt stora teleskop, kistan med anteckningsböcker som står bakom länstolen, breven som ligger i översta vänstra lådan i sekretären, alla astronomiska böcker på näst översta hyllan i bokhyllan samt Gregor Mendels "Versuche über Pflanzenhybriden" som jag har använt till att staga upp byrån med. Om Ni även kan skicka med lite mat vore det mycket uppskattat. Maten här lämnar en del övrigt att önska, såväl som kyssket där jag bor. Jag vet inte vad som är värst, den inpyrda, kväljande doften inomhus eller den stickande stanken av frätande lut som har hela kvarteret i sitt grepp. Jag kan för närvarande inte förtälja exakt när jag räknar med att återvända hem. Jag har gjort en del synnerligen intressanta observationer och har en teori som jag hoppas kunna bekräfta inom kort. Under tiden hoppas jag att Ni fortsätter sköta hushållet på Edert som alltid oklanderliga vis.

*Eder tillgivne,
Intendent Adrian Hobbs*

London, 12 september

Bäste intendent Hobbs

Det har kommit till min kännedom att British Museum för några veckor sedan mottog en sändning arkeologiska fynd från en utgrävning i Centralamerika, däribland en stentavla med skrivtecken på. Jag är själv intresserad av den gamla mayakulturen och har gjort en del efterforskningar inom området. Jag undrar därför om Ni kan bekräfta huruvida stentavlan i fråga är den så kallade kometstenen. Jag har inte sett den med egna ögon utan bara hört ögonvittnesskildringar. Den sägs föreställa en gudom som erhåller kraft från en komet och med denna betvingar sina fiender. Både ovanför och nedanför gudomen finns skrivtecken, och ramen utgörs av tecken som dock inte är mayafolkets normala skrivtecken utan en kod av något slag. Om det faktiskt är detta föremål Ni har mottagit är det av yttersta vikt att Ni kontaktar mig. Den har bäring för saker som sker i detta nu här i London. Om Ni inte tror mig föreslår jag att Ni beger Er till Whitechapel och vid midnatt studerar den stora kometens svans med ett teleskop. Då tror jag att ni får en aning om vikten av det fynd ni har mottagit.

*Eder förtrogne,
Lord Calvert*

Centralfiguren: Dess centrala placering och upphöjda position tyder på en gudom av något slag. Jag ser dock inga likheter med några kända gudar. Det karakteristiska ansiktet och föremålen i händerna avviker från allt jag tidigare skådat. Kan det röra sig om en härskare eller överstepräst iförd en ceremoniell mask av något slag?

De dansande figurerna: Min första tanke var att de dansade till centralfigurens ära eller tillbad denna på något sätt, men jag får ingen rätsida på de underliga kroppsställningarna. De ser inte naturliga ut.

Överdelens textstycken: Dessa är uppdelade i grupper. De delar av Dresden-kodexen som Ernst Förstemann har låtit mig ta del av visar tydligt att det rör sig om datum. Datum för en komet? Eller en grupp av kometer? Datumerna kan delas in i tre par där det är mindre än hundra år mellan varje par. Mellan det andra parets datum är det 70 år. Det stämmer överens med kinesiska astronomiska observationer som anger en komet 905 och en 975. Då skulle det tredje paret av datum vara 1843 och 1882. 1843 års datum överensstämmer med den dag då det årets stora komet var som närmast Jorden.

Nederdelens textstycken: Jag kan inte uttyda hela texten men delar av den lyder med stor säkerhet "...de skänkte kunskap om himlavalvet och världarna bortom...i gengäld det yttersta offret...då den första stora kometen kom, fler då den andra kom...sedan fanns inte riket längre...".

Bården: Första intrycket var att det endast rörde sig om dekoration, men vid en närmare inspektion visade det sig vara så mycket mer. Uppställningen i överkanten och nederkanten kändes vagt bekant, och när jag slog upp Gregor Mendels "Versuche über Pflanzenhybriden" insåg jag varför. Det är en uppställning av hur arvsanlag nedärvs. Kanske har även sidobårderna med arvsanlag att göra. Men det verkar helt otroligt. Hur kan mayafolket ha känt till något som vi först i våra dagar precis har börjat begripa?

Trots mina rön är stentavlans betydelse alltför en gåta. Dag för dag börjar jag dock inse att svaret inte finns här inne i min kammare utan där ute bland människor. Kometen hänger där uppe i skyn, dess svans som Guds anklagande finger, och det är uppenbart att någonting är i görningen här mitt i Whitechapel. Jag har talat med folk och hört de mest fruktansvärda historier. Bär stentavlan en profetia? Har den förutspått någonting som sker i detta nu? Jag vet ingenting längre och får allt svårare att samla mina tankar. Jag måste fortsätta mina efterforskningar, men inte med näsan i böcker utan ute på gatorna, ute bland människor. Svaret finns där ute.